

Asrın Evliyası

Sinopsis

Yazan: İbrahim DEMİRKAN

Sebepsizdi ağlamalarım. Öylesine ağlıyordum işte. Bazen bir reklâm cıngılından bazen de gördüğüm bir gazete kâğıdından.

Bilmekte ağılatıyordu bilememekte. Yapsan da suçluydun yapmasan da. Bilmek önce mutlu ediyordu ama sonra sorumluluk yüklüyor. Ve o sorumluluğun gereklerini yerine getirememek de acılarla dolduruyordu insanın gecesini, gündüzünü..

Dünya çok acımasızdı ve intikam alamayacak kadar da zayıftım. Kimden alacaktım ayrı, öylesine zayıftım ki; intikam almaya kalkışsam kırık elle intikam almaya çalışan bir zavallıdan başkası da olamayacaktım. Beni bu derde ve amansız düşüncelere sürükleyen bu krizlerin asıl sebebi ise bir arabaydı aslında. Evet her şey bir arabayla başlamıştı. Bir araba ama mesele ‘araba sevdası’ndan öte ‘Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi’ cinsinden bir durumu benimkisi. Bu araba öyle bildiğiniz arabalardan değildi. “Eşyalar insanların değil insanlar eşyanın esiri olmuş, sahip oldukları aslında onlara sahip olmuştur” diyen herzelere güler geçerdim eskiden. Ama bir şekilde böyle bir durumla karşı karşıyaydım işte, ilginçtir. Hem de çok ilginç bir şekilde.. Karşısında olduğum şey yenilir yutulur cinsten bir mesele değildi ki satıp kurtulasın ya da derdine derman için bir ustaya gidipte “aç ustacım aç ta bak şunun motoruna, ıvırına zıvırına adını bilmediğim her yerine ne bilim işte benzin deposuna filan” diyerek baktırasın da işin içinden çıkmaya çalışsın ama ne mümkün. Kudretullahtan uçuyordu mübarek, biz kara kara düşünüyorduk..Meseleye kestirmeden gireceğim ama lütfen birkaç kelam daha etmeme müsaade edin. Anlaşılması öyle kolay bir mesele değil bu. Gidip anlatsan da inanmazlar, “deli” derler adama ya neyse. Doğrusu bu işin de bir adını vermek lazımdı.

Ve diline de bir kelimedenden başkası gelmiyordu Cemil’in. Evliya,evliyalık yani ermişlik.. ıhı, ıhıı evliya olmak, evliya adam...Olabilir miydi? “Belki” dedi, belki. Tövbe estağfirullah.. 30’lu yaşlarda, eski İstanbul külhanbeylerinden kalma bıyığı, geniş çenesi, ara sıra taktığı yakın okuma gözlüğü ile günlerini devr-i daim ettiren bir öğretmendi Cemil . Kasabadaki iki-üç ilkokuldan birisi olan Mareşal Fevzi Çakmak İlköğretim okulunda çalışıyordu. Bekardı ama kendi beceriksizliğinden değil kaderin fetvasından dolayı bekardı. Bekardı yani bikardı, bikarardı, kararsızdı, karda da olsa karsızdı haksızdı yan yatmaz hacı cavcavdı, katkısız saf ve berraktı, çokta umurunda değildi rahmetli annesinin bir nevi vasiyeti sayılırdı evlen oğlum isteği,o da bunu yeri ve zamanı geldiğinde yerine getirecekti ama olmadı işte çünkü hiç uyanık değildi,utangaçtı.öğrenciyken kopya bile çekmezdi,yapamazdı o bu dünyaya iyi bir insan olmak için gelmişti daha doğrusu

gönderilmişti. Bir nevi vazifeli yani. Ama en umulmadık bir şey oldu en umulmadık bir anda en umulmadık bir yerde en umulmadık bir şeyden. Katmerli bir muammaydı yaşadıkları ve hiç kimseye anlatılamayacak kadarda mahrem. Haram şeylerdi bunlar. Yasaktı. Çünkü yasak olması gerekiyordu. Ama zavallı yüz ifadesi her şeyi ele veriyordu. Bir daha deneyecekti. Arabanın deposuna bir damla bile benzin almamıştı ama yaklaşık 2000 km. yapmıştı. Bu araba düpedüz benzinsiz gidiyordu. Binbir türlü korku ve endişeyle besmeleleler çekerek bir daha oturdu şoför koltuğuna ve bu sefer hem boy hemde namaz abdesti almış olarak. Ne olur ne olmazdı yani. Arabayla uçup cennete gitmekte vardı, bir sis bulutunun etrafını sarmasıyla gayba karışıp gitmekte.Vira bismillah diyerek arabaya gazladı ve gerçeğin ortaya çıkması için yola çıktı. Artık bu son denemeydi.

.....

Hava yağmurluydu ama birden gökyüzü açılmıştı şimdi. Şimdi her yer günlük güneşlik. Arabanın sayacı. Kilometre sayacı.. Aldığından beri 2000 km. bindirmişti evet. Beşinci defa Ankara'ya gittiğinde kesin olarak anlamıştı. Araba benzinsiz gidiyordu. Arabayı benzinsiz yürütmek. Mananın maddeye hakimiyeti. Zihnen kendini batıya teslim etmiş bir dünyanın insanları için kabulü çok zor bir iddiaydı bu. Onun başına gelmesi inanır mıydı acaba??. Şimdi empati yapacak zaman değildi. İnanılması güç ama modern zamanlarda da bir keramet ancak böyle olabilirdi. Başka nasıl olabilirdi ki. Bir aydır sürdüğü araba benzin istemeyince artık ister istemez bu kanaata varmıştı. O bir evliyaydı. Ya a adayı.. Gerçi ne bir ayı, neden sonra bir ay.. Zaman mefhumu da şu ara fazlasıyla karışıkı yani. İşin çözülmesi de kesinleşmesi de.. her şeyden önce fark edilmesi de hepsi ayrı süreçlerdi. İlk başta arabanın ne kadar benzini olduğunu bilmiyordu bir defa aldığında. Kilometre sayacını sıfırlamamıştı ayrıca.. Bir sürü şey... Korkarak benzinin durumunu gösteren göstergeye baktı. Gerçeği haykıran bir ibreymişti o da meğerse. (aldığından beri full gösteriyordu)

Derin bir iç çekti ve yola konsantre olmaya çalıştı.. Şu motor gibi çalışan kafasını da bir durdurabilseydi.. O da benzinsiz gidiyordu yani ne zamandır, arabayı geçmişti..

Hiç unutmuyordu o ehliyetini alışını, kendisini bu belaya bulaştıran ilk adımlarını. Öğretmenliğe ilk başladığı senelerdi. Bir arkadaşının ısrarıyla gitmişti ehliyet kursuna. Suat.. Uzun boylu ve çalçene bir tipti. Bir sürü akıl vermişti ona güya, kursa gelmesi için. Kaçırılmazmış falan.. Araba fiyatları ucuzlayacakmış bu yaz, şu, bu. Ama asıl derdi de yalnız başına gidip gelmemekti şu kursa; adı gibi biliyordu. Çocuk daha sonra tayinini istedi gariptir Bingöl'e, herkes şaşırdı. Meğerse sevdiği hemşire bir kız varmışta peşinden gitmiş. 'Ne garip bir dünya bu' dedi, Bir kadın için bu kadar eziyete, zahmete, hayatında böylesine radikal bir değişikliğe ne gerek vardı. 'Neyse büyük konuşma. Müslümanlığa da sığışmaz bu' diye söylendi. Doğru ya adam sevmiş peşinden gitmiş, herhalde evlenmeyi düşünüyordur başka şey düşünecek hali yoktur ya? Derken aklına hemen, otobüste, çarşıda-pazarda güzelliklerine çarpıldığı, meftun olduğu kızlar gelmeye başladı..Bir anda..

Peşpeşe.. Sevilecek kız çoktu, evet. Ama peşinden gidilecek?... Şöyle hayal alemine bir baktı. Yüzlerce kız vardı, bir an utandı. Ama böyleydi işte. Yola konsantre olmaya çalış!.. Yine dalmıştı bak, “yola konsantre ol..” Şu Suat’ın “düz yolda kazaların azaldığı hikayedir” lafı boşuna değilmişti demek.. Nereden çıkmıştı şimdi bu kızlar. Suat mı o sözü Suat söylememişti doğru ya. Ya da o mu söylemişti.. En güvendiği şeyi de kaybetmeye başlamıştı yani, “Hafızası” Eskiden çok iyi hatırlardı her şeyi. Var mıydı başka derdi. Yok. İşte modern insanında en büyük derdi bu; derdsiz olması. Hafızasını kaybedecekmiş, kaybet. Kim soruyordu ki onu.. Gerçi ruhu olan insan dertli olur. Belki de asıl sorun bu; ruhsuz olmamız. Dur bakalım şimdi felsefenin yeri değil. Bir meseleye başlayınca her meseleyi konuşmak zorunda mısın be. Ve asıl mesele de buydu herhalde. Zamanımızın.. Konsantrasyon eksikliği.. Ulannnnnn..

Yavaş yavaş aklına gelmeye başladı. Evet evlenmeyi düşündüğü, içlerinden bir iki tanesiydi sadece. Ciddi, ciddi.. Onlarsa belki fazla mükemmeldi, ondan şüphelenmişti. Garip bir dünya.. Bırakalım şimdi bunu da asıl meseleye gelelim değil mi? Araba.

Ehliyetten sonra ilk arabayı şöyle ucuzundan temizce 90 model bir Şahin -tabi ki 1600 motor- tercih ettikten sonra yollara revan oldum. “Kaç beygir gücünde ?” dedim, doğru mu yalan mı bilmiyorum “30” dedi birisi ben de “15 yıllık araba... bunun rahat 15 beygiri ölmüştür bunca seneden sonra” diyerek işkillensem de ucuz fiyat beni çoktan ikna etmişti aslında. Atladım arabaya. Bu işlerden anlayan birkaç öğretmen arkadaşla arabanın ilk muayenesini yaptık, yağ ve benzin ikmalini de tamamladıktan sonra evin önüne çektik. Okul çıkışını iple çekiyor soluğu bekarhanede aldıktan sonra alelacele bir şeyler atıştırıp arabacığızıyla artık her gün birkaç saatlik geziye çıkıyordum. Arkadaşların da tenbihleriyle motora zarar verecek hiç bir şeye meydan vermemek için arabayı pür dikkat sürüyordum tabii. Sanki gözümde 10 numara, bardak dibi gözlük varmış gibi..

İşte bu minval üzere araba gezilerim başlamış devam ediyordu. Artık birkaç hafta geçince arabayı daha itina ile sürüyor her biniş ve inişte egzoz dumanına bakıyordum çünkü arkadaşlar benzin bitince motor yağ yakar masrafı da seni yakar demişlerdi. Fakat sür sür benzin bitmiyor. İşte bir ayın yarısı bu halde devam etti. Okula gittiğimde araba işinden anlayan öğretmen arkadaşlara ‘Günde şu kadar gezen bir Şahinin benzini, acaba ne kadar gider’ diye sanki bir matematik problemi çözmek istiyormuşçasına çaktırmadan soruyor aldığım her cevaptan sonra da ‘Vay be ne benzin yakıyor, bu araba öldürecek beni’ diye de geçiştiriyordum. Özellikle ilk cevaplar beni hem şaşırtmış hem de korkutmuştu. İşi bilenlere bakılırsa benim arabanın benzinli oluşu sakattı hemen gaz taktırmalıymışım daha ucuza malolurmuş filan. Az buçuk bu işten anlayan insanlara göre de benzin çoktan bitmiş olmalıydı ama ben hiçbir şey yokmuş, benzinimi gayet düzenli alıyormuşçasına davranarak hiç renk vermedim. Aman Allahım dedim bu benim düldül yoksa gizli ellerde bir dahinin yapıp piyasaya saldığı veya mecburiyetten sattığı süper ultra sonik bir araba mıydı?. Memlekette herkes yetenek düşmanı malum zakkumdan kansere çare bulan doktoru da linç etmişlerdi de adamcağız ilacı yabancılara

satmıştı işte bunun gibi bir çok örnekten birisiyle mi karşı karşıyaydım? Yoksa ,yoksa, acaba,aman Allahım , aman ya rabbi!

ÜÇ AY SONRA (yani arabayı aldıktan..)

Tam üç ay oldu. Bu olayın şokunu atlatmam kolay olmadı .Özellikle farkına varmam, bana müthiş bir zevk veriyordu.Her yerde bunu düşünüyor, anlatacak,anlattığım zamanda bana inanabilecek birisini arıyordum.. Bu şans belki de bu gün, bu çay bahçesinde doğabilirdi..Her zaman gelip birkaç saat soluklanıp çene yaptığımız bu çay bahçesinde 'Rıfat'ın Yerinde'.Aslında ihtiyar bir adamın sahip olduğu ama güneydoğuda bir çatışmada PKK tarafından şehid edilen oğlunun ismini verdiği bu çay bahçesinde.Ne zaman açılabilirim acaba diye düşünürken sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi Hamid'e baktım.Hamid uzun boylu,dökülmeye yüz tutmuş saçları,geniş alnı ve atletik vücuduyla ilk bakışta insana güven veren birisiydi.O da benim gibi öğretmendi.Herhalde 7- yada 8 senelikti. Sanata, sinemaya ilgi duyuyordu. Halbuki konuşmasına bakarsanız kaba saba, orta Anadolu şivesinin tüm özelliklerinin abartılı bir şekilde gösteren bana göre gariban ama dış görünüşe bakılırsa sanat konularında hırslı birisiydi. Anne ve babasıyla beraber şehirde kalıyordu. İnce uzun siyah parkesini yaz -kış sırtından eksik etmez. Yazın parkenin kollarını çıkartınca parke pazarcı yeleşine dönüşür o da bu haliyle daha çok fotoğrafçı gazeteciler gibi dururdu. Kasabadaki en samimi arkadaşımdaydı. Dürüstlüğüne ve samimiyetine her zaman güvenmişimdir. Hamid'e, yavaş yavaş açılmalıydım. Fakat masada başka birisi daha vardı. Ben bunları düşünürken birden masada ilginç laflar dönmeye başladı. Hamid

-Osman Sınavın yanına girmek devlet dairesine girmekten daha zordur

deyince.

-Sen nerden tanıyorsun onu lan ,dedi Hüsnü sırtarak.

Hüsnü, Hüsnü Kızıl.. Tantana Rızanın oğlu.Aşağı mahalledeki okulda hademe. Yani, Atatürk ilköğretim okulunda baş müstahdem. -bu ilçe milli eğitim müdürünün taktığı bir lakaptı ona- Çocukluktan arkadaşımızdı, olmaz olası. Sırtlan gibi bakışları olan ,elini devamlı ensesine atıp konuşan histerikli birisiydi. Ailesi zengindi çok zengin değil ama kasaba ortalamasına göre durumları iyiydi. Kalabalık ailesi seçim zamanında hatırı sayılır bir etkiye sahip oldukları için idari kadrolar tarafından sevilirdilerdi. Bu yüzden belki de yalakalık için kuyruğa girmiş çevreleri tarafından şımartılmış, kendini adam zannedip işi serseriliğe vurunca okuyamamıştı. İyi ki de okuyamamış. Yoksa eline bir daha fırsat geçse tüm dağları ben yarattım diye insanlığa kan kusturmaya aday sinsi bir canavarcık olur çıkardı. Ben bunları düşünürken çay bahçesinin huzur dolu ortamında laflar birbirini kovalamaya devam ediyordu.

-Yarışmadan

-Ne yarışması?

-Senaryo.

Hamid sözde umursamaz bir biçimde cevap verdi. Ben de Hüsnü gibi durakladım. Bir şeyler daha sorup şunun nefsinin azıtsam mı diye düşünürken, işine gelmeyen hiçbir şeye inanmayan Hüsnü, her zaman ki gibi açık arama sorularına başladı.

-Hımm. Osman Sınav mı düzenlemişti ?

-Yok be o adam öyle şeylerle uğraşır mı.

Hüsnü Hamid'i kızdırabilir Hamid'de bana yan çizebilirdi e ne de olsa benim keremetime inanabilecek tek insandı o. Hemen devreye girdim.

-Vay be. Çok güzel... çok güzelde, sen.. hiç bahsetmedin bana bundan

-Uzun hikaye. Ne deyim sana durup dururken, damdan düşer gibi. Bu sinema işleri. Boş yani .Anlat anlat bitmez. Bi gün zamanı gelince anlatırım.

Devreye yine Hüsnü girdi.

-Pekii Osman Sınavı gördün mü?

-Gördüm

Ben şaşkınlık nidalarıyla katıldım.

-Vay be arkadaşımıza bak.

Hüsnü yine hinliği üzerinde, ısrarla sordu

-Gördün he?

-Evet, gördüm

-Nasıl yani?

-Pencereden, sigarasının külünü dökerken.

Lafı değiştirmeme izin vermeden sorular peşpeş sıralandı.

-Sonra noldu?

-Hafiiifçe eğilip, başımla selam verdim.

-Peki, kabul etti mi?

-Bilmiyorum.

Bir an durakladım sorsa mıydım sormasa mıydım “ama sor git” dedim. Çünkü bu sorum onu kurtarabilirdi de batırabilirdi de. Sanki çok önemlimişcesine sesimi incelterek sordum,

-Niye?

-Pencereyi kapattı. Bi rüzgâr esti o an perde savrulunca.

-Hımm. Peki Miroğlunu gördün mü?

Miroğlu Osman Sınavın şöhret yaptığı bir stardı.

-Yok lan benim işim olmaz öyle kerkenezlerle.

Ulan dedim içimden, Miroğlunu beğenmeyen bizi hiç beğenmez, buna kerametimi anlatsam, inanmaz üstüne üstlük bir de güler. Basar kakkahayı.. Başımı hafif çevirip göz ucuyla tekrar Hamid’e baktım.

-Kalkalım mı, dedim.

Başıyla tasdik etti. İyi çocuktu Hamid. Benim gibi.Geçen gün ben ödemiştim çay parasını bakalım şimdi ne yapacak? Hiç oralı olmadım.Verdi işte. Hüsnü mü? O hıyarın tekidir. “Maaşınız var lan benim iki katım” diye eline hiç cebine atmaz halbuki tarla varidatıyla apartman bile yaptırdılar. Amaann ben de neden bahsediyorum. Hiç evliyanın gönlü dünya malında olur mu kardeş? Doğru ya ne gönlü ne dili ne de gözü dünya malında olmaz. Hem ne demiş büyükler, bir takvim yaprağının arkasından okumuştum,”Yolda gördüğün herkesi kendinden üstün bil” diye, kaldı ki Hüsnü ,ne de olsa Cuma namazlarına gidiyor çocukcağız. İşte ezan da okunuyor,namaz kılsam mı acaba?

Evet devamlı namaz kılan birisi değilim ve ibadetlerini aksatan benim gibi birisi nasıl keramet gösterebilir onu da doğrusu çok merak ediyorum. Fakat peygamberimizde ümmi değil miydi.?Eveet,doğru ya .Neyse bunu kimseye söylememeliyim yoksa haşa peygamberlik mi iddia ediyorsun filan,tövbe tövbe,halbuki ben basit bir evliyayım.Bi saniye acaba basit evliya demek günah olur mu ?E peki ne dicem ki? Ben basit derken basiti kastetmedim ki? Allah, Allah bu işler gerçekten çok zor. Beyin derin düşüncelere dalınca çatlayacak gibi oluyor. Ben en iyisi bu işi bilenlere sorim yoksa fittıracam valla ,kitap okumayı da sevmem ama o işe de artık bakalım.Eee evlialık bu kolay değil.Peki kime soracam.Bizim okulda kim var.Haa Zahide.. Yani Zahide hanım..

Yavaş yavaş aklına gelmeye başladı. Evet evlenmeyi düşündüğü, içlerinden bir iki tanesiydi sadece. Ciddi, ciddi.. Onlarsa belki fazla mükemmeldi, ondan şüphelenmişti. Garip bir dünya.. Bırakalım şimdi bunu da asıl meseleye gelelim değil mi? Araba.

Ehliyetten sonra ilk arabayı şöyle ucuzundan temizce 90 model bir Şahin -tabi ki 1600 motor- tercih ettikten sonra yollara revan oldum. “Kaç beygir gücünde ?” dedim, doğru mu yalan mı bilmiyorum “30” dedi birisi ben de “15 yıllık araba.. bunun rahat 15 beygiri ölmüştür bunca seneden sonra” diyerek işkillensem de ucuz fiyat beni çoktan ikna etmişti aslında. Atladım arabaya. Bu işlerden anlayan birkaç öğretmen arkadaşla arabanın ilk muayenesini yaptık, yağ ve benzin ikmalini de tamamladıktan sonra evin önüne çektik. Okul çıkışını iple çekiyor soluğu bekarhanede aldıktan sonra alelacele bir şeyler atıştırıp arabacığımıyla artık her gün birkaç saatlik geziye çıkıyordum. Arkadaşların da tenbihleriyle motora zarar verecek hiç bir şeye meydan vermemek için arabayı pür dikkat sürüyordum tabii. Sanki gözümde 10 numara, bardak dibi gözlük varmış gibi..

İşte bu minval üzere araba gezilerim başlamış devam ediyordu.Artık birkaç hafta geçince arabayı daha itina ile sürüyor her biniş ve inişte egzoz dumanına bakıyordum çünkü arkadaşlar benzin bitince motor yağ yakar masrafı da seni yakar demişlerdi.Fakat sür sür benzin bitmiyor.İşte bir ayın yarısı bu halde devam etti. Okula gittiğimde araba işinden anlayan öğretmen arkadaşlara ‘Günde şu kadar gezen bir Şahinin benzini, acaba ne kadar gider’ diye sanki bir matematik problemi çözmek istiyormuşçasına çaktırmadan soruyor aldığım her cevaptan sonra da ‘Vay be ne benzin yakıyor,bu araba öldürecek beni’ diye de geçiştiriyordum. Özellikle ilk cevaplar beni hem şaşırtmış hem de korkutmuştu.İşi bilenlere bakılırsa benim arabanın benzinli oluşu sakattı hemen gaz taktırmalıymışım daha ucuza malolmuş filan. Az buçuk bu işten anlayan insanlara göre de benzin çoktan bitmiş olmalıydı ama ben hiçbir şey yokmuş, benzinimi gayet düzenli alıyormuşçasına davranarak hiç renk vermedim. Aman Allahım dedim bu benim düldül yoksa gizli ellerde bir dahinin yapıp piyasaya saldığı veya mecburiyetten sattığı süper ultra sonik bir araba mıydı?. Memlekette herkes yetenek düşmanı malum zakkumdan kansere çare bulan doktoru da linç etmişlerdi de adamcağız ilacı yabancılara satmıştı işte bunun gibi bir çok örnekten birisiyle mi karşı karşıyaydım? Yoksa ,yoksa, acaba,aman Allahım , aman ya rabbi!

ÜÇ AY SONRA (yani arabayı aldıktan..)

Tam üç ay oldu. Bu olayın şokunu atlatmam kolay olmadı .Özellikle farkına varmam, bana müthiş bir zevk veriyordu.Her yerde bunu düşünüyor, anlatacak,anlattığım zamanda bana inanabilecek birisini arıyordum.. Bu şans belki de bu gün, bu çay bahçesinde doğabilirdi..Her zaman gelip birkaç saat soluklanıp çene yaptığımız bu çay bahçesinde ‘Rıfat’ın Yerinde’.Aslında ihtiyar bir adamın sahip olduğu ama güneydoğuda bir çatışmada PKK tarafından şehid edilen oğlunun ismini verdiği bu çay bahçesinde.Ne zaman açılabilirim acaba diye düşünürken sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi Hamid’e baktım.Hamid uzun

boy lu, dökülmeye yüz tutmuş saçları, geniş alnı ve atletik vücuduyla ilk bakışta insana güven veren birisiydi. O da benim gibi öğretmendi. Herhalde 7- yada 8 senelikti. Sanata, sinemaya ilgi duyuyordu. Halbuki konuşmasına bakarsanız kaba saba, orta Anadolu şivesinin tüm özelliklerinin abartılı bir şekilde gösteren bana göre gariban ama dış görünüşe bakılırsa sanat konularında hırslı birisiydi. Anne ve babasıyla beraber şehirde kalıyordu. İnce uzun siyah parkesini yaz -kış sırtından eksik etmez. Yazın parkenin kollarını çıkartınca parke pazarcı yeleşine dönüşür o da bu haliyle daha çok fotoğrafçı gazeteciler gibi dururdu. Kasabadaki en samimi arkadaşımıydı. Dürüstlüğüne ve samimiyetine her zaman güvenmişimdir. Hamid'e, yavaş yavaş açılmalıydım. Fakat masada başka birisi daha vardı. Ben bunları düşünürken birden masada ilginç laflar dönmeye başladı. Hamid

-Osman Sınavın yanına girmek devlet dairesine girmekten daha zordur

deyince.

-Sen nerden tanıyorsun onu lan ,dedi Hüsnü sırtarak.

Hüsnü, Hüsnü Kızıl.. Tantana Rızanın oğlu. Aşağı mahalledeki okulda hademe. Yani, Atatürk ilköğretim okulunda baş müstahdem. -bu ilçe milli eğitim müdürünün taktığı bir lakaptı ona- Çocukluktan arkadaşımızdı, olmaz olası. Sırtlan gibi bakışları olan ,elini devamlı ensesine atıp konuşan histerikli birisiydi. Ailesi zengindi çok zengin değil ama kasaba ortalamasına göre durumları iyiydi. Kalabalık ailesi seçim zamanında hatırı sayılır bir etkiye sahip oldukları için idari kadrolar tarafından sevilirdilerdi. Bu yüzden belki de yalakalık için kuyruğa girmiş çevreleri tarafından şımartılmış, kendini adam zannedip işi serseriliğe vurunca okuyamamıştı. İyi ki de okuyamamış. Yoksa eline bir daha fırsat geçse tüm dağları ben yarattım diye insanlığa kan kusturmaya aday sinsi bir canavarcık olur çıkardı. Ben bunları düşünürken çay bahçesinin huzur dolu ortamında laflar birbirini kovalamaya devam ediyordu.

-Yarışmadan

-Ne yarışması?

-Senaryo.

Hamid sözde umursamaz bir biçimde cevap verdi. Ben de Hüsnü gibi durakladım. Bir şeyler daha sorup şunun nefsinin azıtsam mı diye düşünürken, işine gelmeyen hiçbir şeye inanmayan Hüsnü, her zaman ki gibi açık arama sorularına başladı.

-Hımm. Osman Sınav mı düzenlemişti ?

-Yok be o adam öyle şeylerle uğraşır mı.

Hüsnü Hamid'i kızdırabilir Hamid'de bana yan çizebilirdi e ne de olsa benim kerametime inanabilecek tek insandı o. Hemen devreye girdim.

-Vay be.Çok güzel... çok güzelde,sen.. hiç bahsetmedin bana bundan

-Uzun hikaye.Ne deyim sana durup dururken,damdan düşer gibi.Bu sinema işleri.Boş yani .Anlat anlat bitmez. Bi gün zamanı gelince anlatırım.

Devreye yine Hüsnü girdi.

-Pekii Osman Sınavı gördün mü?

-Gördüm

Ben şaşkınlık nidalarıyla katıldım.

-Vay be arkadaşımıza bak.

Hüsnü yine hinliği üzerinde, ısrarla sordu

-Gördün he?

-Eveet, gördüm

-Nasıl yani?

-Pencereden, sigarasının külünü dökerken.

Lafı değiştirmeme izin vermeden sorular peşpeş sıralandı.

-Sonra noldu?

-Hafiiifçe eğilip, başımla selam verdim.

-Peki, kabul etti mi?

-Bilmiyorum.

Bir an durakladım sorsa mıydım sormasa mıydım “ama sor git” dedim. Çünkü bu sorum onu kurtarabilirdi de batırabilirdi de. Sanki çok önemliymişcesine sesimi incelterek sordum,

-Niye?

-Pencereyi kapattı. Bi rüzgâr esti o an perde savrulunca.

-Hımm. Peki Miroğlunu gördün mü?

Miroğlu Osman Sınavın şöhret yaptığı bir stardı.

-Yok lan benim işim olmaz öyle kerkenezlerle.

Ulan dedim içimden, Miroğlunu beğenmeyen bizi hiç beğenmez, buna kerametimi anlatsam, inanmaz üstüne üstlük bir de güler. Basar kahkahayı.. Başımı hafif çevirip göz ucuyla tekrar Hamid'e baktım.

-Kalkalım mı, dedim.

Başıyla tasdik etti. İyi çocuktuk Hamid. Benim gibi.Geçen gün ben ödemiştim çay parasını bakalım şimdi ne yapacak? Hiç oralı olmadım.Verdi işte. Hüsnu mü? O hıyarın tekidir. "Maaşınız var lan benim iki katım" diye eline hiç cebine atmaz halbuki tarla varidatıyla apartman bile yaptırdılar. Amaann ben de neden bahsediyorum. Hiç evliyanın gönlü dünya malında olur mu kardeş? Doğru ya ne gönlü ne dili ne de gözü dünya malında olmaz. Hem ne demiş büyükler, bir takvim yaprağının arkasından okumuştum,"Yolda gördüğün herkesi kendinden üstün bil" diye, kaldı ki Hüsnu ,ne de olsa Cuma namazlarına gidiyor çocukcağız. İşte ezan da okunuyor,namaz kılsam mı acaba?

Evet devamlı namaz kılan birisi değilim ve ibadetlerini aksatan benim gibi birisi nasıl keramet gösterebilir onu da doğrusu çok merak ediyorum. Fakat peygamberimizde ümmi değil miydi.?Eveet,doğru ya .Neyse bunu kimseye söylememeliyim yoksa haşa peygamberlik mi iddia ediyorsun filan,tövbe tövbe,halbuki ben basit bir evliyayım.Bi saniye acaba basit evliya demek günah olur mu ?E peki ne dicem ki? Ben basit derken basiti kastetmedim ki? Allah, Allah bu işler gerçekten çok zor. Beyin derin düşüncelere dalınca çatlayacak gibi oluyor. Ben en iyisi bu işi bilenlere sorim yoksa fıttıracam valla ,kitap okumayı da sevmem ama o işe de artık bakalım.Eee evliyalık bu kolay değil.Peki kime soracam.Bizim okulda kim var.Haa Zahide.. Yani Zahide hanım..

Akşam eve geldiğimde günlerdir bin bir türlü zahmetle hazırlayıp her gün peynirini tazelediğim kapaanın boş olduğunu görünce yüzümü ekşittim. Şu fareyi mutlaka yakalamalıydım.

İki oda bir ara mutfak, tuvalet ve banyodan oluşan bu evde iki yıldır oturuyordum. İnsanlardan ,çarşının gürültüsünden, az da olsa, kaçmak için kıyıda köşedeki bu taşlarla örülü yarı betonarme evi tercih etmiştim.Çok eski bir evdi.Buralarda bir zaman bir çok binaya imza atmış olan ermeni ustalarca yapılmış olma ihtimali yüksekti sonradan yıllar geçtikçe tamirlerle değişmişti.Kirası da sudan ucuzdu.Şehirde bankaya, sahibini tanımadığım bir numaraya yatırıyordum. Odama

aynı zamanda da salona geçtim. Kapının arkasındaki boş askılığı aldım. Üstümü çıkarttım. Ceketimi ve pantolonumu, fare pisliği var mı gibisinden etrafımı ve yerleri şöyle bir kolaçan ederekten, çıkartıp askılığa itina ile yerleştirdim. Üstüne de gömleğimi. Bir de kendim girsem tam olacaktı hani(!).. Kravatımı askılığın boynuna taktım.

İki odalı bu bekarhanemde mutfak,banyo ve müstemilat tamdı. Duvarlar şampanya rengi. Allah affetsin şimdiki aklım olsa ya açık yeşil ya da beyaz yaptırırdım. Televizyona doğru baktım, kestiğim kablosu öylece duruyordu. Düzgün bir müslümana televizyon yakışmazdı ama hastalık olduğu için de elim ister istemez kumandaya gidiyordu, ben de kızıp kablosunu kestim, kurtuldum. Gerçi elim yine kumandaya gider gibi olmuştu ama.. Televizyon kesinlikle bağımlılık yapan bir hastalık. Özellikle bizim milletimizde televizyonu kapatma diye bir mefhum yok. Kanallarda iyi bir şey olmasa da en az kötüyü seçerler. Aynı durum bende de oldu, yıllarca vaktimi harcadım. Halbuki kitaplar insanı diri tutuyor, dinçleştiriyordu. Kitaplığım yavaş yavaş büyüyordu, iftiharla baktım. Çarşıdaki birkaç kitapçıdan aldığım kitapları bitirdikten sonra müftülükten gidip işime yarayacak ne kadar ayet, hadis kitabı varsa alıp gelmiştim. Şimdi göze geliyordu işte. Akli doyurmadan önce kalbi de doyurmak lazım ama en önemlisi mideyi doyurmak lazım.. Yoksa akıl da kalb de o zaman yanlış yollara sapabilir. Ben neler diyorum yahu? Allahım sen aklıma mukayit ol. Sırat-ı müstakim buymuş, her şeyin ortası. Peki bu neye göre? Orta yol yani. Diyelim ben günde 10 ekmekle doyuyorum benim için ortası beş mi ? Ya zayıf bir adam o günde 5 ekmek yiyorsa? O zaman iki buçuk mu onun ortası.Ya da biri ilahi seviyor öteki caz. Ne olacak ortası.. Ya bu kafa hiç durmaz mı?.. Kitap okuyunca da böyle oluyor işte.. Ama başıma neler geldiğini de çözmeliydim. Şu araba.. ve dahası neler gelebileceğini..

Ufak bir temizlik, ya da akşam yemeği. Küçücük bir insandım işte, neden ben.. Ve dahası ne?.. Hayatın günlük sıradan meşgaleleri de olmasa insan kafayı üşütür. Sorular sorular... İyi ki hayatın basit meşgaleleri var. Ufak tefek şeylerle uğraşmak hayatı daha basit gösteriyor insana.

Yoksa küçük biri mi olmak istiyorsun, nimete ihanet ha?.. Tövbe haşa..

Bugün ne yesem?Bu arada yavaş yavaş oruç tutmam gerektiği aklıma geldi ama şu Hamid'in film işi de var. Bir o eksikti.. Kim bilir neler olacak?.. Dur bakalım Allah hayırlısını versin. Radyoyu, ilçede yayın yapan tek dini kanalı dinlemek için yanıma alıp mutfağa geçtim. Ama sanki biri hep peşimdeydi, sorular, sorular.. Gözlerim ve kulağım da faredeydi tabi. Mutfağı gözlerimle şöyle bir kolaçan ettim. İyi, mutfak temiz. Elimi yüzümü mutfakta yıkadım. Nedense burayı kiraladıktan sonra elimi ayağımı hep mutfakta yıkamaya alışmıştım. Namazı da kılımlı dedim kendi kendime. Tabi ki mutfakta değil canım. İlmihal kitapları der ki 'vakit dar değilse namaz değil ilk önce yemek yenir' yani namaz kılınır sonra yemek yenir. diye ama vaktim geniş olsa da ben namazı tercih edeceğim. Yani vakit...

Namazdan sonra seccade yerine kullandığım eski çarşafıma baktım. Artık bir

seccade alma vakti gelmişti. Oturduğum yerden kalkmadan dakikalarca düşündüm. Her şey, her çağrışım birbirini kovalıyor beynimi bir türlü durduramıyordum. Her şey birbirine pencereler açarak ilerliyor ilk başladığım noktadan kopup bambaşka alemlere kapılar açıyor, görüntüler, imgeler birbirini kovalıyordu. Bir virüs programı mıydı, beynin açılması mı?.. Şiir yazsam mı diye düşündüm, vazgeçtim. Bir tek o kaldıydı yani diye kendi kendime de kızdım. Yine mutfağa gidilecek yine bir şeyler yapılacaktı. Yaş ilerlemişti ee, bu yüzden yaşitlerimin da neredeyse hepsi artık evli barklı olduğu için pek bana uğramazlardı. Bir tek Hamid kalmıştı o da deliler gibi kendini bir film sevdasına kaptırmış gidiyordu. Yeni, genç öğretmenler ile neredeyse aramızda yüzyıllık bir fark varmış gibi birbirimizden uzaktık. Buraya ait değildim aslında. Doğduğum ve çocukluğumun 8-10 senesi burada geçtikten sonra bir memur olan rahmetli babamla yollara düşmüştük. Onlar öldü. Soğuk bir cümle bu ama realitenin de yüzü soğuk değil midir. Ben ve abim kaldık geride. Benim üçüncü tayin yerim, doğduğum bu şehir olmuştu, daha doğrusu köy+kent karışımı bu yer. Aslında tüm bu iç konuşmalarının, tüm bu hesaplaşmaların, diyalogların, oyalanmaların üstünü örtmesini istediğim hayatımda unutamadığım o an, o gün, hiçbir acının yerini tutamayacağı en büyük kaybım, en sonunda yine gelip kapıma dayandı, annem..anneciğim. Ah... Tüm oyalanmalarım ve dertlenmelerim boşa akıp gitti. Yine kapımı çaldın. .Bir de ara sıra çocukluğumu hatırladıkça özlediğim uzaklarda olan abim, bayramdan bayrama yeğenlerimle gördüğüm abim. Yemek yapmayı gözüm kesmedi, yine çay ve abur cuburla geçiştirecektim.

Anne, fatihalar yasinler okurdun hatta ara sıra ‘namazını kıl oğlum’ derdin bense herkes gibi herkesin hülyalarını kurduğu, dünyalık emellerimin peşinde koşturup, bu gelip geçici dünya denilen hanın yorgun bir yolcusu olduğunu anladığım şu ana kadar neler yaşamış olursam olayım yine de o çocuk saflığımı kaybetmeden ne kadar oyalanmışım ah ne kadar gaddar ne kadar fettan bir dünyaymış ki tüm süslerine aldandım. Hiç birine uzanamadan, avucuma bile alamadan bir garib yolcu, bir yetim gibi kalakaldım anneciğim, ne kadar aptalmışım.Halbuki az buçuk düşünen bir insan anlar ki; süsün ardında süssüzlük vardır.Aydınlıktan sonra karanlık gelir. Güneş bile batar. Neşeden sonra hüzn gelir. Her şey ayrılır ve her şeyin kaderinde yazılı ortak bir kelime vardır, mukadder olan o kaçılmaz son ‘ayrılık’.Eşinden, annenden, memleketinden. Ben sana o çok istediğin mürüvvetimi gösteremedikten sonra artık niye evlenim. Çünkü sen vardın ve senden başka kimse yoktu. Sığınacak bir yuva dertlenecek bir dostumdun sen tüm sırlarımı bilir ama o karşılıksız sevgin ve merhametinle, şefkatinle hastasına bakan bir doktor gibi beni iyileştirirdin. Yokluğunda kıymetin o kadar iyi anlaşılıyor ki ama ben...

Salona gidip kendimi yatağıma atmak geldi içimden. Sonra bir an durdum. Dolaba baktım. Biraz maydanoz. Yumurtalar. Bazen günlerce ya patates ya yumurta ya da makarna yapıyordum. Maydanozu aldım. Yıkayıp silkeledikten sonra kesme tahtasına yatırdım, ince ince kıymaya başladım Gözlerim yavaş yavaş dolmaya başladı. Annemin yumurta yapış şekli aklıma geldi. Maydanozu biraz doğradıktan sonra burnumu çektim,gözlerim buğulandı, ihtiyarladıkça yaşı ilerledikçe yıllar geçtikçe insan daha da duygusallaşılıyor,yüreği her şeye açık ve ağlamaya hazır bekliyor . İlk önce yağ sonra biraz kekik ve kırmızı pul biber. Yağda kızaracaklar.

Kendimi biraz toparlamalıyım ama yoo...

Allah'ım nedir bu dünya sürgününde yediğim ayrılık kırbaçları, yüreğimi parçalayan bu dikenler. 'Yağda' derdi annem 'kızarmalı kekik. Tat verir.' Artık...Ağlamaya başladım. Yumurta pişince ocağı kapattım. Gözlerim hiçbir şey göremez oldu. Gözyaşlarımı sildim, burnumu çektim. Çayın demini koydum. Ruhunda gökkuşağı yoktur eğer gözlerinde yaş yoksa demişler. Annesiz bir dünyada gözyaşının ne önemi var ki? ve aklıma peygamberimiz geldi. O da bir yetimdi, doğru ya...

Yetimlik kalbi inceltiyor, duyguları rikkatleştiriyor. Gözlerimdeki yaşı bir daha sildim, burnumu çektim. Odaya gittim. Camdan dışarı baktım kendimi yatağa atmadan önce, yorulmuştum ağlamaktan. Dışarda her zamanki manzara söğüt ağaçları ve boş gökyüzü. Kısa bir an ağaçların yeşilliğini düşündüm. O yeşillikler... benim gibi garib ve yetim duruşları dışında.. tek renkli görüntüleriydi onların. Bakanlara huzur veren. Bulutun göz yaşları orayı güzelleştirmişti. Benim gözyaşlarım ne bitirecekti? Derd ve keder mi? Keşke namazımı önce kılmaysaydım şimdi daha iştahlı, daha yürekten, daha ihlaslı bir şekilde Allahın huzuruna varmak, acizliğimi, zavallılığımı damarlarıma kadar bütün hücrelerime kadar hissederek dua ve niyazda bulunmak vardı. Oturdum. Ne kadar oturdum bilmiyorum ama karanlık çökmüştü. Camın kenarına sandalyemi attım. Ayağımın altındaki kasabayı, evlerin ışıklarını seyretmeye başladım. Tabii çayımı yudumlarken...

Okulda sabah yaptığım ilk iş Zahide hanıma bakmak oldu. Nöbetçiymiş. Nöbet yerine doğru gittim. Oradaydı. Birkaç çocuk koşarak yanından geçti. Bana bakınca hemen kendimi toparladım ve yalandan bir yarım dönüşle çocuklara 'Hadi hadi' diye seslendim. "Derse gidin.". Daha zil çalmamıştı ama.. Ve sonra ben de sınıfın yolunu tuttum dönüşümü tamamlayıp.

Ters köşe olmuştuk sabah sabah.. O ilk bakış ve söze giremeyişim.. Bir de üstelik onun bana şüpheli bakışı soracağımı sormaktan beni hemen vazgeçirmişti. Evlilik teklifi değil ya, şu bizim evlilik pardon evlialık meselesi.. Tövbe tövbe, hay Allahım aklıma mukayit ol..

HAFTA SONU nu bol bol dini kitap okumakla geçirdim. Fakat sadece okumakla olmuyordu bunu anlamıştım. Bilmek gerekiyor, okumak için bile.. En iyisi imama gidip amaan boş ver aslında beni cemaatlerine davet eden birkaç esnaf vardı onlara giderim. Arabayla mı? Hayır efendim, bugün okudum; keramet izhar edilmezmiş, yani gösterilmezmiş. Hatta kerameti izharı evlialar kadının hayız bezini göstermesi gibi bir şey sayarlarmış. İlginç.. Ekzantirik, ekzantirik ve dahi fundamental. Noluyor yahu evliyanın ağzında böyle ecnebi kelimeleri olur mu hiç. Estağfurullah.. Ama kitaplarda var. Dini kitaplarda üstelik.. Gerçi şu araba da gavur icadı değil mi diyeceğim, ama o ihtiyaç. Neyse dediğim gibi okumak için de bilmek gerekiyor. Yoksa kafa karışıyor acaip..

CAMİDE cemaatle beraber selam verirken.. aslında herkes birbirine selam veriyor ama alan yok diye geçti içimden.. Tövbe tövbe.. Bu evliya falan derken içimize cin girmiş onu çıkartmak lazım önce.. Kapıdan çıkarken Hacı Faik beyle göz göze geldik, gülümseyerek selamlaştık. Torununu ben okutmuştum anlaşılan beni camide görmekten memnun olmuştu. Uzun beyaz sakallı, kasket tipinde yeşil bir takkesi olan, hafif şalvar görünümlü pantolonuyla şu cami cemaatlerinin klasik görüntüsünü yansıtan birisi diyeyim. Yüzüne bakıldığı zaman insana huzur ve güven veren birisiydi. Çıkarken bana baktığını gördüm göz ucuyla ve biraz işkillendim. Acaba niye?.. Beni ehl-i kalp birisi mi zannetti... Yoksa.başka bir şey mi.. Kafasında bir şey vardı sanki. Aynı benim gibi.. Söyleyemediği.. Zamanla anlarım. Şimdi kafama takılanları, özellikle de şu arabanın benzininin bitmemesi durumunu tabii sorma zamanı geldi. Tabii başka birisi falan deyip. Allah affetsin..

İmamın odasına selamla girdim.

-Selamüaleyküm.

İmam Araplar gibi boğazdan konuşarak selamıma mukabele etti

-ve aaleyke ve aleykümüselam ve rahhmetullahi ve berakatuh.

Ne diyeceğimi şaşırılmış 'acaba benimde mi bir şey söylemem gerekiyor bunun üstüne' derken öylesine bir içgüdüyle hemen iki elimi yüzüme götürüp sıvazlamıştım.

-Puyur

-Hocam vaktiniz varmıydı?

Saatine baktı,

-Kısaysa koniş.Yarım saat sonra trabzanın maçı var ha ona cöre .

İçimden 'Allah,Allah' dedim .

-Bereket konusunda bir şeyler sürecektim şeyy pardon hocam soracaktım.

-Ne bereketu da?

-Hani bir şeyin hiç bitmemesi, devamlı çoğalması

-Memlekette bereket mu kaldı,herkes cenabet olmuş birbirinin karisini kızini

Odanın içinde bomba gibi bir estağfirullah patladı. Kulaklarım çin çin pardon çan çun ötmeye başladı. Müezzin efendiymiş.. Birden arkamda bitmişti. Bu da mı evliyaydı neydi, nasıl böyle ışınlanır gibi bitmişti. Dikkat etmemişim demek ki.. Ve

adamda öyle bir ses vardı ki mikrofonsuz okuduğu ezan civar köylerden duyuluyormuş derlerdi de inanmazdım.. Ama kardeşim böyle de eziyet olmaz ki insana, o ne ses öyle be?Üff kulağım.

-Hocam yine o mübarek ağızcağınızı bozmayınız isterseniz.

-Ha pu da penum meleğüm?

-Kızma hoca, senin gibi adamın benim gibi meleği olur.

-Ha öğretmen bey pak ne ter. Pu pizum dağ müftisi

Müezzine dönerek sordum,

-Bereket diyordum nedir nasıl bir şeydir,hiç azalmıyan bereket neye alamettir ?

-Çok şeye alamettir öğretmen bey. Rızkı helal olan adamın bereketi eksik olmaz. Peygamberimizin zamanında da şimdiki evliyaullahta da olduğuna dair haber çok.

-Eminmusun da?

-Tabi hoca. Hatta peygamberimiz birisine bir çuval vermiş adam hep yemiş bitmiyomuş bir gün ölçünce bitmiş

-Nasıl? dedim birden,Ölçünce mi bitmiş ?

-Tabi ölçmeyeceksin.Mesela benim rahmetli ebem tencere kapağını açtırıp baktırmazdı bereketi kaçır diye

-Peh hurafedur hikayedur punların hepsu

-Kim demiş?

-Senin cahil hocaların.

-Senin hocaların kim dağdan odun toplayan adamlar. Onlardan mı öğrencem?

-Pana baah.Pak hattı aşaysun, aşma.Senin amirun far karşunda

-Sen bi şey bilmiyosan ben napim.Öğrenmişsin kuran, okumayı başka şey bilmezsin.Türkçe bile bilmezsiniz siz?

-Ne? Ne? ne ciyursun sen ?

-Sen değilmişin koskoca polis ekibine benim arabanın kazasında olay yerini verirken Tuzla dersanesi dicene o laz şivenle Tuzla tersanesi diye söyleyip polisleri taa

Tuzladaki tersaneye yolliyan

-Ha o onların ahmaklu.Onlar ta senin cibu kıt anlayıslı

İmamla müezzin öyle bir karpışmaya başladı ki adeta iki ateş arasında kalmıştıım.İzin alıp çıktıım. Konuşmaları dışarıdan da gayet net duyuluyordu. Hiç olacak şey miydi şimdi bu. Gökteki aya baktım. Sanki o da benim gibi düşünüyordu.. sükunet içerisinde..

Çoğu kişi evliya olabilirdi ve çoğu kişi de satanist. Ama kimse de bunu düşünmez.. Halbuki başka bir seğerenek, var mıydı ki aslında.

-Doğru ya..

Hayır ya... seğerilmiş insanlar da vardı yani. Seğerilmiş insan vardı, basit insan vardı. O kadar da basit değildi.

-Herkes seğerilmiştir.

Ya, yoksa o basit bir evliya mıydı? Hani dereceleri filan vardır belki bu işin. Memuriyetteki gibi filan.. Bir saniye ya.. acaba basit evliya demek günah olur muydu? E peki ne diyeceğim ki' dedi. Ben basit derken basiti kastetmiyorum ki.. Allah, Allah. Bu işler gerçekten çok zordu. Ve iyisi mi yani.. hiç düşünmemekti ama ne yapsındı işte kafa düşünüyordu. İnternette mi baksaydı acaba.. İnternette mi bulacaktı evliya olup olmadığını, heh. E ne olmuştu. İnternete mi güvenecekti ya, zama zingo bir şey değildi bu.. Ama böyle düşününe düşününe de olmuyordu işte. Bir şey yapmak gerekiyordu.

“Acele şeytandandır.”

Ve bu söz geldi birden aklına. Peygamberin sözüydü herhalde, tam hatırlamıyordu. Ve oturdu kaldı, koltuğa..

Biraz samimiyetti, evet. Azıcık sükunet.. Birden hatırladı, annesi derdi evet böyle. Acele şeytandandır. En çok o derdi. Ve bir hüznün kapladı içini. O hep beklediği mürüvvetini de görememişti, kadıncağız.

‘Düşünme’ dedi ‘basit bir mümin olarak yaşa’ Ama birden yine o ses girdi devreye parazit gibi; ‘Yoksa sen.. asıl bu işi, gündeminden çıkarmaya mı çalışıyorsun, böyle böyle’ ‘Yoksa şu beş vakit namaz mı ağırına gelmeye başladı.’ Ve birden, evet,doğru ya.... dedi, sürpriz bir şekilde. Birdenbire.. Nasıl da hiç aklına gelmemişti bu ya. Bu olabilirdi, evet. Ciddi ciddi bu olabilir.. Belki çok iyi bir

davranış falan değildi ama çok değişikti. Ve işte de bu yüzden..

Şu kerametın sebebini sonunda bulmuştu galiba. Öbür şu, kötü kadına gitmeme hikayesine benziyordu biraz, lakin burada ‘bir şeyi yapmamak’ değil, ‘bir şeyi yapma’ mevzubahisti ve pozitif olduğu için de..

Ters yönde gidiyordu.

Sarhoştı ve ters yönde gidiyordu.

Yıllar önceydi, şu öğretmenliğe ilk başladığı günler.. Bir arkadaşının düğünü vardı ve düğünde de daha önce pek -hiç değilse bile pek, evet- içmediği halde, ısrarlara dayanamamış ve biraz da öğretmenliğe başlamamış olmanın şerefine içtikçe içmişti. İçmişler.. Ve eve dönerken de -halbuki avucunun içi gibi bilirdi orayı, sarhoş değil isterse deli olsun- Allah’ın işi, ters yöne girmiş.. Ha, bu arada, köylük bir yerdı burası, annesinin köyüdü ve acaip de bir yağmur vardı o gece. Ve yağmurdan mıdır, sarhoşluktan mıdır nedir, ters yöne girmeyi bırak, ev yolunun belki on katı mesafeyi falan gitmişti, anlayana kadar. Bir şey olacaktı ki demek ki.. O sarhoş kafasıyla bile bunu sezmişti o an, hatırlıyordu. Ve korkudan olacak, birden bilinci açılmış.. En iyi ihtimal zatürre olacaktı. Kötüsü ise zaten ayı saldırısı falan.. Sen misin içen. Artık bir an önce eve dönebilmek için içinden dualar ediyor ve delicesine koşturuyordu. Şimşekler çakıyordu, gök gürüldüyor.. Ve derken o gecenin kör karanlığında ayağı bir şeye takılmış olacak birden yuvarlanmıştı ve kütük gibi yere yapışmış, çamurların içine. Ve de işte o an.. Yerde, perişan ve artık akli iyice başına gelmiş, tam doğruluyordu ki bir şey dikkatini çekmiş.. Yağmurun sürüklediği bir kağıt parçası..

Sanki de üzerinde Kur’an yazısı vardı.

‘İşte, bu’ demişti içinden “kurtuluş belgen”. Ama yağmur da iyice şiddetini arttırmıştı, o bunu derken. Şimdi hatırladıkça mı böyle süslüyordu, orası karışıkta ama.. şurası kesindi ki o kağıdı almıştı. Ve koynuna soktuğu gibi de doğru yola koyulmuş.. Koşmuştu da koşmuş.. ve daha eve gelmeden kesilmişti yağmur, her ne hikmetse.

Hemen göğsünden çıkarıp bakmıştı kağıda, büyük bir merak içerisinde.. Alırken tam bakamamıştı çünkü. Ve acaip şaşırmış.. Çünkü, Türkçe, el yazısıyla yazılmış bir notla karşılaşacaktı. Karanlıkta bunu Kur’an yazısı zannetmişti demek. Ya da bu kağıt mıydı acaba gerçekten, o gördüğü. Şimdi soru işaretiydi işte bak. Belki de başka bir şeyi almıştı, ne bileyim. Çünkü düşerken gördüğü o değildi sanki.. Ve hayal kırıklığıydı, evet, o an için. Belki bu yüzden olacak, bunu daha sonra pek de aklına getirmemişti.. Ne yazıyordu o kâğıtta hakikatten. Hatırlamıyordu, sıradan şeylerdi. Zaten hemen yırtıp atmıştı. İçine işlediği için soğuk, sonraki birkaç gün fena öksürmüştü.

Durdu ve düşündü, evin önündeydi şu an. Yağmur yağıyordu. Peki, eğer bundan

dolayı idiyse.. niye bunca zaman sonra gelmişti ki keramet? Evet, niye bunca zaman sonra. E şimdi hazırды belki de.. Hatta şu an! Pişmişti, evet, bu süreçte. Ömründe belki hiç düşünmediği şeyleri düşünmüş.. Güç bende artık, diyesi geldi bir an.

Hem “o yazıdan da bir şey çıkmamıştı” Neydi bu şimdi, bıraksındı şu havaları.. Hakikatten ne yazıyordu, o kağıtta, belki şimdi bir şey çıkardı. Hatırlamaya çalıştı ama nafile, bir adresti sanki... Ve utanmadan bunda keramet arıyordu.. Daha doğru düzgün, hatırlayamadığı bir şeyde..Tövbe, estafirullah çekeceğine.. Ama hayır ya, o olmalıydı. Diğerleri çok basit kaçıyordu bunun yanında. Büyülü bir şey vardı bunda, bu olmalı.. Hem zamanında, sanki bugüne saklar gibi, pek hatırlamak istememesi onu.. Hep sinyaldi bunlar.. Bu kadar geç hatırlaması.. Ve ‘ne kadar materyalistim ya’ dedi içinden, dayanamayarak.. Allah’ın ihsanına kavuşmak için, illa ona bir iyilik mi etmek lazım. O herkesin içini, dışını bilmiyor mu, her şeyi ve her şeyi bilmiyor mu? Elbette biliyor. O halde. Doğru.. Bir an rahatlamıştı işte şimdi. Doğruydu, aynen öyle. İlle bir sebep niye arıyordu ki.. Şöyle derin bir nefes aldı burnundan ve sonra da hapşurdu, içi dışına çıkarcasına.

-Ne arıyorum ben burada ya, bu yağmurun altında

Tamam, düşünmüştü, düşünmüştü de.. Eve mi giriyordu yani, evden mi çıkıyor.. Ne oluyordu. Bir an tereddüt içerisinde durdu ve yağmura baktı ve Düldül’e.. Ve fazla abartmadan içeri girdi. Düldül, evet ve Red Kit’in atı değil ama.. Severdi, çok severdi de Red Kit’i, özellikle de çocukluğunda.. Bu isim, yani Düldül, yeni okumuştı bir yerde; Hz.Ali’ nin atının adımıydı. Ve o da hiç düşünmeden bu ismi vermişti arabasına. Hiç soru sormadan, falan filan.. Düldül.. Şu yağmur en çok ona yaramıştı. E uzun süredir yıkanmamıştı. Çay!.. dedi ve birden mutfağa doğru koştu. Aygazı söndürdü, daha doğrusu gazı... durdurdu. Havaya uçacaktı be az kalsın.. Tüh....

E Leyla’dan ulaşmıştı Tanrı’ya, Mecnun.

Aşktan ulaşmıştı.

Öyle değil mi?..

Pencerenin kenarına doğru gitti ve camdan dışarı doğru bakmaya başladı. Zihnini boşaltmak istediğinde yapardı bunu. Ya da hüznlendiğinde.. Akşam oluyordu, gün batıyordu. İkindiyi kılmadığını hatırladı ve canı sıkıldı iyiden iyiye. Ne işi vardı burada ya, şu kızın. Yeni bir eczaneydi ve o da oranın sahibi.. Çocukluktan tanışıyorlardı. Ve bir an gözgöze gelmişler.. Onu tanımış mıydı acaba?.. Daha doğrusu “o muydu ki??...”

Ya da bu bir rüya mıydı?..

Sabahtan beri aklında o vardı. Okulda, derste, Rıfat'ın yerinde.. Ama bir yandan da sanki hiç evden çıkmamış gibi.. Sanki her şey beyninin bir oyunuydu. Tıpkı şu evlilik gibi.. Tövbe.. Şimdi çarpılacaktı bak.. Çarpılmıştı ya zaten; geçsindi....

Ve dahası bekar mıydı.. Kadınlar için bu kelime mi kullanılıyordu be bu arada.. Bekar... Bekar bile olsa ona bakar mı?... Dine bakışı nasıldı, acaba. Kesin alerjikti. Ama niye öyle diyordu ki. Paranın ve imanın kimde olduğu bilinmezdi. Kendine gel be, kendine. Bir güzel gördün diye dünyanı mı değiştireceksin be adam. Aşkmuş, hah hah ha ha'ydı. Hiç gülesi yoktu. Kendine gel be, deli, veli.

-Sus...

Bir de evliyaymış.. Öyle öğrenci gibi susturamazdı evet, kendini.. Kıza çarpılıyordu hemen.. Yeter!.. Evde duramadı dışarı attı kendini artık. Dalga dalga geliyordu sorular; boğulup gidecekti. Uzun zamandır binmemişti Düldül'e. Şöyle bir baktı.. Anahtarı almamıştı yanına, eve dönmeyi gözü kesmedi ve bir anlık bir tereddütten sonra gazladı gitti.

Çarşıda öylesine dolaştı. Camiye gidecek oldu, akşam namazına. Ama ayakları onu Rıfat'ın Yeri'ne götürdü. Belki Hamid'i görürdü, birisiyle konuşması lazımdı şu an. Tabii kızı değil.. Düldül'ü de değil, sadece konuşması.. At, avrat.. ve silah dedi kendi kendisine.. Şimdi de silahla ilgili mi bir şey yaşayacaktı yani.. Tövbe tövbe..

Hamid de yoktu yine. Dün de yoktu, öğlen de yoktu. Şimdi de olmayacağını az çok kestirmişti ama ne oluyordu yani buna da; nereye kaybolmuştu, yerin dibine mi girmişti. Hani film çekeceklerdi adam sanki terk-i diyar eylemişti. Telefon edip soracak hali de yoktu ama; bu film işi karakedi olmuştu sanki aralarında.

-Hayırdır, evlat, nen var

Şöyle bir dönüp baktı, çay bahçesinin sahibi Seyfi Amca'ya. Acaba ne deseydi. "Bir kız gördüm ve aşık oldum" mu?.. Birden... Öylesine.. Böyle şeyler ancak filmlerde olurdu. Ama bir şey de demeliydi yani. Böyle aynı gün ikinci defadır böyle tek başına gelip oturunca huylanmıştı tabii adam.

-Bir şey yok be abi.

-Öyle şey yapma, bir meselen varsa bilelim

-Yok be abi, ne meselem olacak. Can sıkıntısı işte

-Haaa

'O zaten herkeste var' gibilerden bir 'haaa'ydı bu, evet.

-Bir ay i, benden..

Yoksa çocukluktan tanıdığı o kız olup olmadığını mı ğrenseydi. Seyfi amca bunu bilebilirdi.

-Olur be abi

-Reşat, bir çay ver buraya benden..

-Tamam abi

-Sağol abi.Haa..

Ama Şimdi sorunca da huylanırdı be....

- Hamid'i gördün mü?

-Buralardaydı. Sabah bir uğradı ama

-Sağol.

Ve on dakika kadar sonra da kalktı gitti oradan. Ne oturacaktı ya öyle damsız kereste gibi. Her yerde, her an, aklında fikrinde Nazan vardı. Bir türlü çıkarıp da atamıyordu zihninden. Sanki üç aydır, beş yıldır aşıktı. Gerçi; o mu bilmiyordu henüz ama..

Yoksa o mu sazandı..

DŐunceli bir Şekilde eve doğru yollandı.

.....

EvmiŐ..... Bir Őeylerin deđiŐmesi gerekiyordu artık, evet.. Acilen..

Sadece ufak bir sabah gezintisi olacaktı. DeŐarj falan olmak için sadece. Ve de asıl, dertleŐmek için.. Düldül'le dertleŐecekti, evet. Belki fırından da ekmek alırdı, Şöyle geçerken sıcak sıcak.. Ya da.. Şu eczanenin nnden geçerdi kim bilir.. Belki Rıfat'ın Yeri'ne uğradı ve demli bir çay içer, belki Őehri Şöyle baŐtan baŐa bir turlar.. Belki o acemiliğinde takıldığı kızıltepeye çıkar.. Belki sadece tekrar görmek için..

Belki, belki, belki..ama çalışmadı. Evet, alıŐmadı. Ve bir daha çevirdi anahtarını ve

bir daha ve bir daha ve bir daha.. Bu sefer gaza daha bir yüklenerekten.. Bir daha çevirdi. Yok, arabada en ufak bir kıpırtı, en ufak sarsıntı bile olmadı ama içinde hala ümit vardı, çalıştı, çalışacaktı..Ve bir daha ve bir daha ve bir daha..Ama hayır, yoo, çalışmadı. Eli acımişti artık anahtarı çevirmekten... benzin ibresine baktı, hala full gösteriyordu... Sessizce ağlamaya başladı.

O gece sabaha kadar düşünmüş durmuştu. Öyle düşünceliydi ki, fare için hazırladığı yapışkanlı kağıda basmıştı iki üç kere.. Üç beş defa yatıp kalkmış, uyuyamamış.. Kah hayallere dalıyordu, kah sorgulama başlıyordu.. Cennet ve Cehennem gibiydi bu ikisi de.. Sabaha karşı ise artık Arafta hissediyordu kendini. Güneşin doğuşunu görmüştü uzun zamandır ilk kez. Tamam sabah namazını kılıyordu ara sıra ama güneşin doğuşunu beklemeden yatıyordu. İşte bu sefer görmüş.. Ve Düldül'e binesi gelmişti onun peşine de.. Yine uzun zamandır ilk kez.

Ve ama çalışmamıştı, evet..

Biraz sonra arabadan indi. Artık sıradan bir arabaydı o evet. Nazan sıradan bir kız. O sıradan biri.. Her şey sıradanlaşmıştı birden. Ve belki de olması gereken de buydu. Düşündükçe haklı görmemek mümkün değildi kaderi.. Eve girdi yine ve farenin yakalandığını gördü. Çılgılık çılgılığa bağırıyordu hayvancağız, kağıda yapışmış.. Afalladı ve sese doğru yaklaştı, biraz da korkuyla karışık.. başka bir şey çıkabilir miydi acaba?.. Öylesine tuhaf bir gündü ki yani.. Hayır, fareydi.. Kafasında büyütmüş de büyütüştü, işte ufacık bir fareydi. Neredeyse canavar yerine koymuş...

Üç defa bastığı ve artık adeta yapışkanı tükenmiş kağıt onu tutmaya yetmişti. Üstelik çırpındıkça iyice batmış..

Peki ama şimdi ne yapacaktı. Onu böyle kaldırıp atamazdı herhalde, öldürmesi gerekiyordu. Bir şeyle vurup.. Kaldırıp atsa da olurdu gerçi.. kağıda sardı mı zaten nefessiz kalır ölür giderdi. Hayır, bu işkence etmek olurdu hayvana.. Bir şey bulup kafasına vuracaktı işte. Sert bir cisim.. Çılgıllıkları kulak tırmalayan cinstendi hayvanın, bir an koridora çıktı, içi acıyıp. Böyle bırakıp akşama gelse ölüp gider miydi acaba.. Düldül'ü bıraktığı gibi mi?..

Heyecandan, evhamdan ne yapacağını şaşırılmıştı artık. Cekici alıp başına geldi. Çok sert bir hamleyle tek vuruşta işini bitirmeliydi. Ve tabii besmele getirmeliydi önce.. Çok çok sert vursa her tarafa kan sıçramasını şimdi.

Euzu billahi mineşşeytanirracim....

.....

Ne kadar hafif bir canı varmıştı bu hayvanın.. O kadar sesi çıkıyordu ama küçücük bir vuruş yetmişti canını almaya.. Kağıda sardı hemen ve çöpe götürüp atacakken.. vazgeçti.. Arka tarafa küçük bir çukur kazıp gömdü ve eve döndü.

Öğlene doğru Hamit aradı, heyecanla uyandı. Her şey bir rüyaydı sanki..

-aloo

-film çekeceğiz ya neredesin.

-sen neredesin?..

-Rıfat'ın oradayım.

-tamam geliyorum.

Dışarı çıkınca Düldül'e şöyle bir baktı. Acaba bir daha denese miydi?...

Hayır, denemedi ve Rıfat'ın oraya doğru sürdü kendini...

YAZAN: İbrahim DEMİRKAN